

[Poul Møller.]

eventuelt udskydelse af det tidspunkt, inden for hvilket man skal tiltræde en sådan alderdomsopsparingsordning, fra 52 til 57 år — regeringen ønskede ikke at forhandle herom.

Vi har sagt, at en formueskattelettelse ikke ville medføre nogen forbrugsstigning, og vi har, som det fremgår af betænkningen, stillet forslag om, at formueskatteydere over 67 år skulle have en højere formueskattegrænse end andre. Nu siger det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at han ikke kan se, hvorfor ældre skal have større skattelettelse end andre; men vi har dog et problem med vore selvpensionister. Vi vil gerne have, at så mange som muligt klarer sig selv, mens de er i gang, og vi vil gerne have den private opsparing fremmet. Vi vil gerne have, at folkepensionsudgifterne ikke skal vokse os over hovedet. Nu kan det ærede medlem hr. Peter Nielsen sige, at han er lige glad med, om de vokser ham over hovedet, men set ud fra vore synspunkter er det ikke ligegyldigt. Vi har også en interesse i, at opsparingen, formuedannelsen, ikke bliver spist op. Jeg ved, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen vil sige, at folk kan bruge deres formue, men samtidig siger man, at der skal spares og skaffes en investeringskapital i samfundet, og hvis man tvinger de gamle til at bruge deres formuer, så smuldrer investeringskapitalen. Så får vi et fald i opsparingen. Men der var ingen forhandlingsvilje hos den høje regering.

Man har spurgt os, hvordan vi vil dække udgifterne til vore forslag. Vi har peget på, at i det skøn, den højtærede finansminister har fremlagt, er der reserver. Der er for det første et overskud, et rent netto kasseoverskud, efter at alle udlånsforpligtelser er afholdt, på 425 mill. kr. Der er imidlertid reserver derudover, reserver, som den højtærede finansminister utvivlsomt vil skønne er til stede, når han skal være ærlig, og det skal han absolut være. Der er en reserve i personskatterne. Skønt indtægterne er steget meget betydeligt fra 1959 til 1960, og skønt man ifølge dette lovforslag opkræver 24 pct. i statsskat af praktisk taget al indkomststigning og noget mere af den indkomststigning, der ligger over 18 000 kr., har man alligevel kun skønnet,

at beløbet vil stige med 10 mill. kr. på statsregnskabet. Det holder ikke stik, højtærede finansminister. Denne stigning bliver voldsom. Nu ved jeg godt, det ærede medlem hr. Peter Nielsen iler den højtærede finansminister til undsætning og siger, at det er bedre at komme med et, som han sagde, pessimistisk skøn end med et optimistisk. Det er det måske også, men det, der er det afgørende, er at komme med det rigtige skøn. Og det ærede medlem hævder, at ulykken er større, hvis man har været for optimistisk, end hvis man har været for pessimistisk; men hvem er det, ulykken er større for? Det er ikke for skatteborgerne. Skatteborgerne ved, at hvis finansministeren lægger et alt for pessimistisk skøn til grund — finansministrene har gjort det de sidste 6-7 år; vi har ganske vist fået en ny finansminister, men stadig en pessimist — så er det skatteborgerne, der kommer af med midlerne, og de får dem ikke tilbage. Der gives ikke ved dørene, når pengene først er kommet ind i kassen ovre på Slotsholmen. Derfor er det meget svært at se, at skatteborgerne skal være interesseret i et for pessimistisk skøn.

Vi har en reserve, som vi anslår til at være på omkring 50 mill. kr. på personskatterne og en reserve på anlægsudgifterne, som vi anslår til at være 40-50 mill. kr. Regeringen har regnet med at skulle bruge 890 mill. kr. til civile anlægsudgifter. Nu siger det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at man skal ikke skære anlægsudgifterne ned, vi skal ikke have skattelettelsen finansieret ved at nedskære f. eks. sygehusbyggeriet, men det ærede medlem hr. Peter Nielsen ved jo godt, at det ikke er det, det drejer sig om. Det drejer sig overhovedet ikke om, at hvis tallet bliver ændret fra 890 mill. kr. til 850 mill. kr., at der så bliver bygget et sygehus mindre. Det, det drejer sig om, er, at de 890 mill. kr. er en skjult reserve i denne opstilling, fordi regeringen ikke kan bruge de 890 mill. kr. Regeringen har ingen mulighed for det i den nuværende beskæftigelsessituation, medmindre man vil standse private investeringsarbejder eller boligbyggeriet. Men man har hele tiden sagt — og sagt med rette — fra regeringens side, at i den nuværende beskæftigelsessituation må de offentlige anlægsudgifter vige til fordel for byggeriet,